

РЕШЕНИЕ

№ 4737

гр. София, 11.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 44 състав,
в публично заседание на 05.07.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Владимирова

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **4717** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба, подадена от Р. И. Г., чрез адв. М. К., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 1224/15.05.2022 г., издадена от мл. автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с която на основание чл. 171, т. 2а, б. “б“ от ЗДвП, му е наложена ПАМ – прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца и са отнети документи – СРМПС и два броя регистрационни табели с [рег.номер на МПС] .

В жалбата се твърди, че оспорената заповед за прилагане на ПАМ е незаконосъобразна, като издадена при нарушения на материалния и процесуалния закон. Иска се отмяна на наложената принудителна мярка.

В съдебно заседание жалбоподателят, не се явява, не се представлява. От адв. К. е постъпило становище, в което се излага съгласие за даване на ход на дело в с.з. на 05.07.2022 г., поддържа се жалбата, развити са и доводи по същество на спора.

Ответникът – И. А. И. на длъжност мл. автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР – редовно уведомен, не се представлява, не изразява становище по жалбата.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не се представлява и не излага становище по жалбата.

Административен съд – София-град, Трето отделение, 44 -ти състав, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за

установено следното от фактическа страна:

Със заповед за прилагане на ПАМ № 1224/15.05.2022 г., издадена от мл. автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, на жалбоподателя Р. И. Г. е наложена принудителна административна мярка – прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца и отнемане на документите: СРМПС и два броя регистрационни табели с [рег.номер на МПС] , на основание чл. 22 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН) и чл. 171, т. 2а, б. "б" от ЗДвП. Като фактическо основание за издаване на заповедта е посочено обстоятелството, че е съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) сер.ГА № 228010 от 15.05.2022 г. от И. А. И. на длъжност мл. автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, за нарушение на чл.174, ал. 3, пр. 1 от ЗДвП. В АУАН е посочено, че при извършена проверка на 15.05.2022 г. в 06:20 ч. в [населено място], по ул. Обиколна посока на движение [улица]към [улица]Р. Г. управлява личния си лек автомобил „С. С.“ с регистрационен номер СА5744ММ и срещу номер 29 при извършена проверка водачът отказва да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване на употребата на алкохол в кръвта с техническо средство Алкотест - дрегер 7510 с инвентарен номер 0384. Издаден му е талон за медицинско изследване № 107238 за МБАЛ „Св. А.“, връчен на Г. в 07.45 часа.

Към преписката е приложен цитираният АУАН, в който е изложена същата фактическа обстановка, както и в оспорената заповед. Като доказателства по делото е представена заповед № 81213-1524 от 09.12.2016 г. /л. 27/ на министъра на вътрешните работи, издадена на основание чл. 165 от ЗДвП и чл. 33, т. 9 от ЗМВР, с която е определил контролът по ЗДвП да се осъществява от Главна дирекция „Национална полиция“; Главна дирекция „Гранична полиция“ – в района на аерогарите и ОД на МВР и СДВР. Във връзка горната заповед по делото е представена и заповед № 513з-1618 от 26.02.2018 г. /л. 28 от делото/, с която директорът на СДВР е оправомощил лицата, компетентни да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, т. 4, т. 5, буква „а“ и т. 6 от ЗДвП, като това са държавни служители от отдел „Пътна полиция“ при СДВР- полицейски органи по чл. 142, ал.1, т.1 от ЗМВР. Като доказателства по делото е представена и ЗППАМ № 1223/15.05.2022 г., с която на Р. Г. временно е отнето СУМПС, но за не повече от 18 месеца, на основание чл. 172, ал. 2, т. 3 от ЗДвП; Справка картон на водача /Р. Г./; Докладна записка от 15.05.2022 г.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице по чл. 147, ал. 1 от АПК и срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което жалбата е процесуално допустима, а разгледана по същество е неоснователна:

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално - правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспорената заповед е обективизирана в писмена форма, подписана е от издателя си и е издадена от административен орган, разполагащ с материална и териториална компетентност. Същата съдържа изискуемите от чл. 59, ал. 2 на АПК реквизити, включително фактически и правни основания за издаване на акта. При издаването на заповедта не са допуснати съществени нарушения на

административнопроизводствените правила, още по-малко такива с характер на съществени, годни да доведат до отмяна на обжалвания акт. Заповедта е издадена въз основа на акт за установяване на административно нарушение, съставен от компетентен орган, при спазване на задължителните реквизити по съдържанието му и процедурата за съставянето и връчването му. Административният орган е изпълнил задължението си по чл. 36 от АПК за служебно събиране на доказателствата, необходими за установяване на релевантните за спора юридически факти.

В процесната заповед е вписано правното основание за издаването ѝ – нормата на чл.171, т. 2а, б. “б” от ЗДвП. Същата съдържа няколко хипотези, които са предвидени алтернативно, а не кумулативно. Самостоятелното осъществяване на която и да е от тях дава възможност на органа да упражни властническата си компетентност с цел преустановяване на констатираното нарушение на правилата за движение по пътищата.

Според тази разпоредба, в приложимата ѝ редакция (ДВ бр. 2 от 2018 г., в сила от 3.01.2018 г.), действаша към датата на издаване на ЗППАМ, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат принудителни административни мерки, включително прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда и/или е употребил наркотични вещества или техни аналози, както и при отказ да му бъде извършена проверка с техническо средство и/или с тест за установяване концентрацията на алкохол и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за извършване на химическо и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му и/или за употреба на наркотични вещества или техни аналози – за срок от 6 месеца до една година.

В случая, за да приложи ПАМ по отношение на оспорвания, административният орган се е позовал на наличието на една от посочените в чл. 172, т. 2а, б. „б“ от ЗДвП хипотези, а именно – водачът на МПС отказва да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване на употребата на алкохол. Административният орган е приел за осъществена именно тази хипотеза, като е посочил в заповедта, че със съставения АУАН е установено, че на посочените дата и място жалбоподателят управлява лек автомобил „С. С.“ и отказва да бъде проверен за алкохол в кръвта с техническо средство Алкотест - дрегер 7510 с инвентарен номер 0384. Това описание от фактическа страна е достатъчно да обоснове налагането на собственика на управлявания лек автомобил ПАМ по смисъла на приложената правна норма и изцяло кореспондира с посоченото правно основание в заповедта за прилагане на ПАМ. С факта на отказа е изпълнена хипотезата на чл. 171, т. 2а, б. "б" от ЗДвП.

Настоящият съдебен състав намира, че оспорената ПАМ е приложена законосъобразно, тъй като се установява по безспорен начин наличието на изискуемите от нормативната уредба предпоставки за налагането ѝ. Като писмено доказателство по делото е приет, без оспорване от страните, АУАН сер.ГА № 228010 от 15.05.2022 г. г., съставен от И. А. И. на длъжност мл. автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР. Актът, издаден от длъжностно лице в кръга на правомощията му по закон, по установения ред и форма, като в частта на установяването на отказа да бъде извършен тест за употреба на алкохол с техническо

средство от страна на жалбоподателя, на посочените в акта дата и място, материализира удостоверително изявление на издателя си, т. е. отнася се до съществуването на факти, възприети лично от длъжностно лице – издател. Същият е официален удостоверителен документ по смисъла на чл. 179, ал. 1 от ГПК, приложим на основание чл. 144 от АПК, който се ползва с презумптивна доказателствена сила за това обстоятелство съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП. Жалбоподателят не оспорва, че е отказал да бъде тестван за употреба на алкохол, при което на водача следва прилагане на предвидената в чл. 171, т. 2а от ЗДвП принудителна мярка.

Настоящият състав намира, че Заповедта е постановена в съответствие с материалния закон. При наличие на законоустановените предпоставки, както е в случая, наказващият орган действа при обвързана компетентност и няма право на самостоятелна преценка относно издаването на ЗППАМ. Според нормата на чл. 171, т. 2а, б. „б“ от ЗДвП, ПАМ се налага за срок от 6 месеца до една година. На административния орган е предоставена възможността да прецени само срока на наложената мярка и той е наложил минималния срок от 6 месеца.

Като израз на административна принуда, ПАМ трябва да бъде определена в такъв вид и обем, че да не ограничава правата на субектите в степен, надхвърляща тази, произтичаща от преследваната от закона цел. Налагането на принудителната административна мярка има за цел да се преустанови едно противоправно поведение. В случая оспорената заповед е издадена и в съответствие с целта на закона, визирана в чл. 22 от ЗАНН, връзка с чл. 171, ал. 1 от ЗДвП - да се осигури безопасността на движението по пътищата и да се попречи на извършването от водача на други нарушения на ЗДвП.

С оглед изложеното, настоящият състав намира жалбата за неоснователна, а оспореният административен акт за законосъобразен, като не са налице основанията по чл. 146, т. 1-5 АПК за неговата отмяна.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд – София град, Трето отделение, 44 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Р. И. Г., подадена чрез адв. М. К., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 1224/15.05.2022 г., издадена от мл. автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: